

Barnea parva in Nederland gevonden, door J.B. Henrard, biol. stud.

In Maart 1930 trof ik, na een storm, bij Katwijk aan Zee ten zuiden van de pier een aangespoeld stuk kalksteen aan, waarin zich

boorgaten bevonden. Bij het doorslaan vond ik daarin een doosje van een Pholadide, die wel wat leek op Zirfaea crispata (L.), doch daarvan toch zeer afweek door het ontbreken van de lengtegroef en door het bezit van een sterke knobbel boven de apophyse. Thuis gekomen keek ik deze vondst na in het boek van Jeffreys en zag toen dat ik Barnea parva had gevonden, die door Pennant in 1777 als Pholas parva was beschreven. Zoo

wordt ze ook door Jeffreys (British Conch. III p. 109) genoemd. Daar de soort van Pennant meer verwant is met onze bekende Barnea candida (L.) moet ze tot het geslacht Barnea worden gebracht en Barnea parva heeten. Deze vondst is nieuw voor ons land. Het dier was in ontbinding overgegaan en het derde schelpstukje was weggespoeld. De beide kleppen (rechter en linker) waren echter volkomen gaaf, in één ervan was de apophyse afgebroken. De afmetingen waren $3\frac{1}{2}$ bij 2 cm. Ik ben na deze gelukkige vondst dadelijk naar Katwijk terug gegaan om de restanten van de steen te halen. Hierin zaten nog talrijke gaten, waarin exemplaren aanwezig waren. Door voorzichtige verbrokkeling van de steen prepareerde ik hieruit nog meerdere gave en gebroken exemplaren, die wisselden in grootte van 3 tot 1 cm. Twee dezer bij elkaar in één boorgat aangetroffen kleppen bevinden zich nu in het Museum van Nat. Hist. te Leiden, alle andere doosjes en kleppen in mijn verzameling. De kleppen zijn zeer fraai geteekend, zooals uit bijgaande foto blijkt. Daar alle dieren reeds bedorven waren en de kleppen los in de boorgaten la-

gen, waren alle derde schelpstukken helaas verloren gegaan. Een uitvoerige beschrijving dezer soort is te vinden in het reeds genoemde boek van Jeffreys. Vermelding verdient nog dat in de steen ook nog enkele kleine exemplaren van Zirfaea crispata werden aangetroffen. Volgens Jeffreys boort Barnea parva evenals andere soorten niet alleen in kalksteen en mergel, doch ook in harde klei en turf en heeft dezelfde levenswijze als Zirfaea crispata. Het voorkomen der nieuwe soort aan onze kusten zou dus mogelijk zijn. In dit geval is het echter meer waarschijnlijk dat de exemplaren, hoewel van dierresten voorzien, niet afkomstig zijn van een zeer nabij gelegen gebied. De steen ter grootte van een vuist moet wel een flinke weg hebben afgelegd alvorens na een storm op onze kust te belanden.